

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 256

гр. С.З., 16.02.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно частно гражданско дело № 20265500500079 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.274, ал.1 т.2 от ГПК и чл.248, ал.3, изр.2-ро от Граждански процесуален кодекс /ГПК/ и сл.

Подадена е въззивна частна жалба от П. Д. Т., ЕГН- *****, чрез процесуалния си представител адв. Е. И., срещу определение № 2543/11.11.2025 г. по гр. д. № 2426/2024 г. на Районен съд – К., с което е оставена без уважение молбата на жалбоподателя за изменение на решение № 714/25.09.2025 г. в частта за разноските.

В частната жалба се излагат оплаквания, че обжалваното определение е неправилно, т.к. първоинстанционният съд не е определил разумни и пропорционални размери на адвокатското възнаграждение, което да отговаря на критерия на справедливо обезщетяване на положения от адвоката труд.

Претендира се отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяването на нов, с който да се определи адвокатско възнаграждение съобразно цената на иска и Наредбата за размерите на адвокатските възнаграждения /НВАР/.

В срока за отговор на частната жалба такъв е подаден от "С.К." ООД, с който жалбата е оспорена като неоснователна.

Претендира се потвърждаването на обжалвания съдебен акт.

След обсъждане на становищата на страните и материалите по делото съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Гр.д.№ 2426/2024 г. по описа на Районен съд - К. е образувано по искова

молба на П. Д. Т., действаща чрез адв. Е. И., срещу „С.К.“ ООД, с която са били предявени иск за обявяване нищожност на сделка и при условията на евентуалност – иск за обявяване нищожност на клауза от писмено съглашение с пр. осн. чл. 26, ал. 1, предл. 2 от ЗЗД.

В производството ищецът е бил представляван от адв. Е. И..

С договор за правна защита и съдействие, сключен на 14.08.2024 г. между П. Д. Т. и ЕАД „Е. Г. И.“, представлявано от адв. Е. И., е било уговорено адвокатът да окаже безплатно процесуално представителство на П. Д. Т. на основание чл.38, ал.1 , т.2 от Закона за адвокатурата.

Като основание и предмет на договора е посочено „процесуално представителство по гр.д. РС-С.З.“.

Делото е приключило след проведени четири открити съдебни заседания, в които страните или техните пълномощници не са участвали, но са събирани доказателства – изготвено и прието заключение на съдебно-икономическа експертиза.

С постановеното по делото решение съдът е уважил предявеният от ищеца иск за обявяване на нищожността на договора за кредит като заобикалящ закона и накърняващ добрите нрави, като е присъдил в полза на адв. Е. И. адвокатско възнаграждение от 180 лв., с ДДС, определено по реда на чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата.

В срока за изменение на решението в частта за разносните адв. Е. И. е подала молба, с която е поискала изменението му чрез присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв., с ДДС.

С обжалваното определение съдът е оставил искането без уважение, като е приел, че присъденото адвокатско възнаграждение съответства на изключително ниската фактическа и правна сложност на делото.

При така установените правно-релевантни факти съдът направи следните правни изводи:

Частната жалба е редовна, т.к. отговаря на законовите изисквания за съдържание и приложения, и е допустима, т.к. е подадена от правно-легитимирано лице, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, в законоустановения срок за обжалване.

Разгледана по същество частната жалба се преценява за основателна, по следните съображения:

Нормата на чл.78, ал.1 от ГПК признава право на ищеца при уважаване на иска да получи заплатените от него във връзка с воденето на делото държавни такси и възнаграждение за един адвокат, респ. да ги получи съразмерно на уважената част от иска.

Съгласно чл.38, ал.1, т.3 от Закона за адвокатурата адвокатът има право да окаже безплатно правна помощ на определени категории лица - „роднини, близки или на друг юрист“.

В случай, че делото бъде решено в полза на страната, която е получила безплатната правна помощ, то адвокатът има право на възнаграждение, което се определя от съда по реда на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, а загубилата делото страна се осъжда да го заплати на адвоката.

За основателно съдът намира оплакването в частната жалба, че присъденото в полза на адв. Е. И. възнаграждение не съответства на фактическата и правна сложност на делото.

Цената на труда се определя в случая от предмета на спора, касаещ защита на ищец - потребител, и фактически извършената от адвоката работа по делото, изразяваща се в изготвяне и подаване на исковата молба, съдържаща аргументите за основателността на исковете, без участие в открити съдебни заседания.

Настоящият въззивен съдебен състав намира, че следва да изостави практиката си, обективизирана в редица съдебни актове, постановени до момента по дела с идентичен предмет, съгласно която при определяне на възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата за оказана безплатна правна защита и съдействие по гражданско дело не следва да се прилага Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/, а Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/.

НВАР може да служи като ориентир относно типичното развитие на отношенията между страните – участници в пазара на адвокатски услуги, т.е. предвидените в тази наредба размери на възнагражденията съответстват на типичните възнаграждения, които следва да бъдат заплатени на адвоката при предоставена от него правна услуга от даден вид.

Нормата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата предвижда при присъждане на адвокатско възнаграждение в тази хипотеза то да не може да е по-ниско от предвидения в Наредбата размер, а чл.2, ал.2 от НВАР предвижда, при определяне на възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за

адвокатурата съдът следва да съобразява неговия размер с критериите, предвидени в тази наредба.

При определянето на адвокатското възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ следва да изходи единствено от действителната фактическа и правна сложност на делото и трудът, който адвоката полага за защита на съответното право.

Действителните фактическа и правна сложност на делото са изключително ниски, т.к. в конкретният случай спор между страните по делото по фактите не е налице, а по отношение на приложимото право е налице богата задължителна за съдилищата в Република България съдебна практика.

Разпоредбата на чл.7, ал.2 от НВАР предвижда адвокатското възнаграждение в случай да е в размер на 400 лв., а предвид предмета на евентуално съединения иск и вида съединяване, съдът намира, че не следва да бъде определяно възнаграждение за всеки един от исковете, а следва да бъде определено едно възнаграждение, т.е. възнаграждението следва да е в размер на 400 лв. без ДДС, и в размер на 480 лв., с ДДС, т.к. адвокатът е регистриран по ЗДДС.

Съдът определя възнаграждението с ДДС при спазване на задължителната за националните юрисдикции практика на СЕС, обективизирана в решение от 23.10.2025 г. по дело С-744/23, съгласно която в хипотезата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата присъждането на определеното от съда адвокатско възнаграждение представлява облагаема доставка по ЗДДС.

В обобщение на изложеното, въззивният съд намира, че обжалваното определение, с което е отхвърлена като неоснователна молбата на адв. Е. И. за присъждане на основание чл.38, ал.2 от ЗАДв. адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство на ищеца над размера от 180 лв. с ДДС до размер от 480 лв. с ДДС, следва да бъде отменено и вместо това да бъде постановено определение, с което да ѝ бъде присъдено допълнително възнаграждение от още 300 лв., включващо ДДС.

Възнаграждението, съгласно разпоредбите на чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, следва да бъде преваутирано в евро и закръглено.

Относно разноските в настоящото производство:

Не са налице процесуалните предпоставки за присъждане на разноски.

Относно обжалваемостта на настоящият съдебен акт:

На основание чл.274, ал.4 от ГПК определението не подлежи на касационно обжалване, т.к. съдебният акт, чието изменение в частта за разноските се претендира, не попада в обхвата на касационния контрол с оглед цената на предявените искове.

По изложените съображения и на основание чл.278, ал.4 от ГПК и чл.271, ал.1, пр.2-ро от ГПК Окръжен съд - С.З.

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение № 2543/11.11.2025 г. по гр. д. № 2426/2024 г. по описа на Районен съд - К., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ решение № 714/25.09.2025 г., постановено по гр. д. № 2426/2024 г. по описа на Районен съд – К. в частта за разноските, както следва:

ОСЪЖДА "С.К." ООД, ЕИК № *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н „М.“, бул. „*****“, представлявано от законния си представител Н.П.П. - управител, да заплати на ЕАД „Е. И.“, БУЛСТАТ № *****, с адрес: гр. П., ул. „*****“, представлявано от адв. Е. И., сумата от още 153,39 евро / сто петдесет и три евро и тридесет и девет евроцента/, с левова равностойност на 300 лв. /триста лева/, включваща ДДС, представляваща разликата между присъденото с решението адвокатско възнаграждение в размер на 180 лв., с ДДС за осъщественото безплатно процесуално представителство на ищеца П. Д. Т. и полагащото се на адвоката възнаграждение от 480 лв., с ДДС.

Определението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____